

Parohy

Jan Burian

Včera v nóbl společnosti při sklence
Zahnul jsem svý nejmilejší myšlence

Odešla a teď mi tady schází
Zahnul jsem jí s povětrnou frází

Cestou domů v těžké noční době
Řek mi Měsíc: Zahnul jsi sám sobě!

Než jsem usnul tak mě něco napadlo
Vstal jsem s hrůzou potmě hledal zrcadlo

A hned cítím jak mě louplo v kříži
Co to tu mou hlavu tolik tíží?

Padám - už to nejde zpátky na nohy
Já jsem z toho jelen vždyť mi z hlavy rostou parohy!

Celou noc si marně hlavu lámu
Mezi dveřma nebo na okenním rámu

Zkousím všet svoji trofej do haly
Zatím auta troubí ranní halali

Nápadů mám doopravdy poskrovnu
A tak asi budu muset obětovat mozkovnu

Vstanu půjdu zamíchám se do davu
Ode dneška vždycky s davem poplavu

Jinak se svejch parohů nezbavím
Než když zkrátka splynu s davem bezhlavým